

menes at kunde afstedkomme Forvirring og Tvivl.

Medens dernæst § 26 i Loven af 1891 som kun angaaende bestemte Kommuner i Kongeriget selvfølgelig er udeladt, svarer endelig Forslagets § 42 til den danske Fattiglovs § 27, kun at Refusionsbestemmelsen i 1ste Stykke er optaget fra Loven af 16de Februar 1856 § 12, og at den i 2det Stykke omhandlede Henvisning af disse trængende til Forsjorgelse i et særskilt Distrikt er gjort afhængig af en i saa Henseende mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet truffen Aftale.

Kapitel V.

Om Forsjorgelsesmaaden.

Bestemmelserne i dette Kapitel (§§ 43—54), der ere bestemte til at træde i Stedet for de nu efter Loven af 22de Marts 1855 § 10 gældende Regler, ere optagne efter Kap. III. i Fattigloven af 1891, men med adskillige Ændringer.

I § 43 er optaget Bestemmelserne i Lovens § 28, men hertil er føjet en Bestemmelse om, at Forsjorgelse af Fattige ved at lade dem gaa paa Omgang mellem Distriktets Stattehdere, undtagelsesvis, saa længe der ikke findes Forsjorgelsesanstalter paa Øerne, kan tillades af Overøvrigheden. Lagtinget har anset en saadan Bestemmelse nødvendig, navnlig af Hensyn til, at der ikke paa Øerne findes nogen saadan offentlig Forsjorgelsesanstalt, hvortil man kunde henvisse Personer, som det paa Grund af deres Ufordragelighed, Lyst til Omflakten eller af lignende Grunde, næsten er umuligt at faa anbragt fast Pleje hos private, og saa lidet ønskelig den heromhandlede Forsjorgelsesmaade end principielt maa erkendes at være, har man herefter under de givne Forhold ikke ment at burde modsætte sig en saa bestemt og begrænset Afgang til den som den her foreslaaede.

I § 44 ere de to første Stykker optagne uforandrede fra den danske Fattiglovs § 29 1ste og 2det Stykke. Den her givne Anvisning med Hensyn til Tilshynets Virksomhed kan vel for Tiden anses for overflødig paa Øerne, — hvilket maa formodes at være Grunden til, at Bestemmelsen ikke er optaget i Lagtingets Udfast —, men ligesom den under alle Omstændigheder er uskadelig,

saaledes kan der mulig senere ogsaa paa Færøerne blive Brug for den.

Sens 3die Stykke, der svarer til den danske Lovs § 29 3die Stykke, har Lagtinget foreslaaet udeladt af Hensyn til, at der for Tiden ikke findes nogen Forsjorgelsesanstalt paa Øerne. Det anses imidlertid for rettest af Hensyn til fremtidige, formentlig ikke særdeles sjæerne, Muligheder at optage den, og den samme Regel har man i Modsætning til Lagtinget gennemgaaende fulgt i Forslaget overalt, hvor Eksistensen af deslige Anstalter forudsættes.

Endelig er ogsaa Sens 4de Stykke optaget efter Lovens § 29, 4de Stykke, kun læmpet efter færøste Egehushold.

§ 45 svarer til Loven af 1891 § 30, kun med nogle af Lagtinget foreslaaede Modifikationer som Følge af, at Lov om Tilshyn med Plejebørn af 20de April 1888 ikke gælder paa Færøerne, hvor der heller ikke findes nogen Pleje- eller Forsjorgelsesanstalt, hvor Børn kunne anbringes i Pleje.

§ 46. Da der, som oftere bemærket, ikke for Tiden findes Forsjorgelses- eller Tvangsarbejdsanstalter paa Færøerne, og Tilvebringelse af saadanne, saaledes som Forholdene ere, heller ikke ret vel kan paabydes i denne Lov, har Størstedelen af Bestemmelserne i den danske Lovs §§ 31—33 maattet udelades, idet man har indskrænket sig til af § 31 at optage de Regler, som det med Udsigten til fremtidig Ændretning af saadanne Anstalter for Dje, kan være nyttigt allerede paa Forhaand at have, jfr. ovenfor ad § 44.

Kapitel VI.

Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa de trængendes retlige Stilling m. m.

Dette Kapitel (§§ 47—54) er i det væsentlige overensstemmende med det tilsvarende Kap. IV i Loven af 1891.

Lovens § 37 er udeladt, da de Regler i dansk Ret, som ved den ophæves, ikke have fundet Anvendelse paa Færøerne.

§ 50 stemmer overens med den tilsvarende § 38 i Loven af 1891, med Undtagelse af, at de udsjellige Tinglæsningsregler og Stempelbestemmelsen ere udeladte, som uanvendelige paa Øerne.